

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ПРОПУСНА ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
1 Февруари 1984

Искам да ви покажа най-трагичния човек в историята. Това не е Юда, не Ирод, той дори не мрази Бог. Той беше син на Давид, цар в Ерусалим и беше най-тъжния, най-жалкия човек на земята.

Моля ви да ме чуете когато ви кажа, че този старозаветен цар, години преди Витлеем и Голгота, пропусна Христос. Как може човек да пропусне Христос векове преди Той да е роден?

Христос се разкрива навсякъде в Стария Завет. Всъщност, това е основната причина за написването му – насочва ни към Христос. По пътя към Емаус Христос откри истината за Себе Си в Стария Завет на двама от учениците Си: „И като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания.” (Лука 24:27)

Със собствените си устни Христос заяви, че за Него пише от Моисей чак до пророците. Децата на Израел: „са яли от същата духовна храна, и всички да са пили от същото духовно питие, (защото пиеха от една духовна канара, която ги придружаваше; и тая канара бе Христос)” (1 Коринтяни 10:3-4). Христос, Скалата, беше в пустинята. Той ги следваше и те ядоха и пиха духовната Му кръв.

Соломон също яде от духовната Му храна и пи от духовното Му питие. За известно време този цар въведе Възлюбения си в стаите си и се радваше на любовта Му. Соломон ходи в банкетната зала на Бог. Седя под знамето на любовта Му. Имаше голяма мъдрост и в духа си докосна Розата на Шарон и видя Лилията на Долината. Той седя под сянката Му с голямо удоволствие. Почувства ръката на Христос под главата си и дясната Му ръка го прегърна. Най-голямата му радост беше самия звук на глас Му.

Но дойде време, когато той чу гласа на Възлюбения да казва: „Стани, любезна моя (Соломон), прекрасна моя, и дойди” (Песен на песните 2:10). Няма грешка в посланието. Виждам го толкова ясно! Соломон чуваше върховния призив на Бог в Христос. Призив да задоволи душата си с нищо друго освен с духовното питие, с духовната храна. Това беше призив да отиде отвъд мъдростта, да гледа любовта на душата си и да бъде преобразен във вътрешния човек.

Това беше призив да премахне всяка малка лисица, която изпояждаше гроздето, от лозето си. беше призив да се протегне в дълбокото, към духовни зелени пасбища от Божествено откровение и да види Господ високо и издигнат. Той беше призован в пасбище от кремове (Песен на песните 2:16). На Соломон му се каза: „Догде повее дневния хладен ветреца и побягнат сенките, Върни се, възлюблени ми, и бъди като сърне Или млад елен по

назъбените планини.” (2:17). Ела и се задъхай по Възлюбения както се задъхва елена по водите на Бетер.

Дали Соломон чу призива на Бог към живот на пълно посвещение и отделяне? Дали ще се изправи, отърси и остави всичко, което го връзва за земните неща и ще избяга с Бог в планината? Ще отговори ли на височайшия призив и ще „излезе” ли? Призивът дойде два пъти – „стани и ела с мен”

Ще оставили Соломон царицата на Шева и ще седне ли в нозете на Господ? Ще изостави ли всичките добри неща, които Бог му беше дал – ръкоплясканията, сцената, разкоша, богатството – и ще ги счете ли всички тях за суета и досада? Ще отговори ли на височайшия призив и ще потърси ли Възлюбения на душата си? Ще разбере ли, че дори и добрите неща могат да замъглят Неговия образ?

Наистина ли соломоновото сърце е очаровано от Възлюбения си? Ще стои ли буден посред нощ, копнеещ за Него? Ще отиде ли на планината, за да отговори на призива?

Има един проблем! Соломон е пълен с похот мъж! Този Божий човек имаше жесток проблем в душата си. Той имаше хиляди малки лисици в лозето си, пояждащи всичкия плод – 700 жени и 300 наложници: „А цар Соломон залюби, освен Фараоновата дъщеря, много чужденки... от народите, за които Господ каза на израилтяните... за да не преклонят сърцата ви към боговете си. Към тях Соломон се страстно прилепи.” (3 Царе 11:1-2)

Не може да се подиграваш с Бог. Няма значение, че този Божий човек беше най-талантливия на земята, той се опитваше да вземе най-доброто от два свята. Той би искал да има възлюбения си Бог и малките си лисици. Но грехът винаги ни намира. „Защото, когато остаря Соломон, жените му преклониха сърцето му към други богове; и сърцето му не беше свършено пред Господа неговия Бог... Така Соломон стори зло пред Господа, и не следваше свършено Господа...” (3 Царе 11:4-6)

Ето го проблема в цялата си грозота. Възлюбеният каза: „Излез”, а Соломон „...не следваше свършено Господа”

Нека ви покажа какво се случва с човек, който пропусне високия призив на Бог в Христос! Този ярък урок ще ни разтърси до духовните кости и костен мозък. Бог ни казва нещо чрез тази трагедия. Наблюдавайте твърдите крачки надолу на човек, който се предаде на плътта.

1. Бог повдигна враговете му срещу него!

„А Господ се разгневи на Соломона, понеже сърцето му се отвърна от Господа Израилевия Бог, Който му се яви два пъти.” (3 Царе 11:10). Той изложи на опасност всичко, което притежаваше. Вече Бог му беше противник. Царството бавно щеше да му се отнеме и да се даде на друг. Бог всъщност му каза: „Аз няма да ти го отнема, но ти ще бъдеш просто сянка на онова, което беше преди. Хората няма да виждат никаква външна разлика, но ти скоро ще се разпаднеш отвътре. Ще разбереш, че Аз вече не работя с теб. Ти вече си сам. Загуби помазанието поради греха.”

Бог вдигна ръката Си от Соломон и от този ден нататък преградата падна и Бог издигна врагове, които да го притесняват. „След това, Господ подигна противник на Соломона, едомеца Адад, който бе от царското потекло в Едом.” (3 Царе 11:14). И отново в стих 23: „Бог му подигна и друг противник, Резона Елиадевия син”

Трагично е да сбъркаш Съда над греха и наказанията с работата на Сатана, ако Бог е зад цялата работа. Бог все още обичаше този човек и Самия Той повдигна тези врагове. Сатана може да е бил оръдието, но Бог беше движещата сила зад всичко. Бог се надяваше да накара Соломон да се опомни и да го възстанови за партньорство и връзка.

Цар Адад се събуди един ден с вендата срещу Соломон в сърцето си, може би дори беше изненадан от внезапния си порив да му вгорчи живота. Мислите му може би са били нещо такова: „За кого се мисли Соломон, представяйки се такъв велик Божий мъж, живеещ в разкош, хората се трупат да чуют мъдростта му, носят му подаръци, отнасят се с него като с бог! Да излезем срещу него, да го изложим, да намерим слабостите му!”

В продължение на години Разон се страхуваше да повиши глас на Соломон. Но един ден духа му беше странно възбуден. Той извика съветниците си и те също бяха настроени срещу Соломон. „Защо? Той не е Божий човек – казаха те – той е политик. Царицата на Шева го слуша, световни лидери го приемат и слушат съветите му. Нека повдигнем напрежението и му направим живота труден. Той ни е основната цел в момента. Да се опитаме да го повалим!”

Най-лошото дойде от собственото семейство на Соломон когато Еровоам, синът на слугинята „дигна ръка против царя” (3 Царе 11:26). Соломон го обичаше, беше го направил доверен сътрудник. Той отговаряше за дома на Йосиф. Но младежът го намушка в гърба, така да се каже. Той се разбунтува и се обърна срещу благодетеля си Соломон. Соломон вече имаше врагове както отвън, така и отвътре.

Моля да разберете – възможно е да страдаш заради праведността. Възможно е да те преследват заради Христос, да проповядваш Евангелието толкова мощно, че целия ад да е ангажиран да те спре. Но по-голямата част от онова, което виждаме днес е дело на Бог; а то се приписва на Сатана.

Ако Божиите хора не се смирят и не оставят плътта и света, те се нуждаят от врагове, които да ги събудят. Ако Божиите хора не спрат да се занимават с политики и не започнат отново да проповядват Христос, ако не позволят на Святия Дух да ги смири и очисти, Бог има цялото право да повдигне враговете.

Тук говорим за Божии човек. Бог му се беше явил два пъти. Той беше мощно помазан. Но Соломон имаше сделка с Бог, а не със Сатана! Да паднеш в ръцете на Сатана е детска игра в сравнение с това да попаднеш в ръцете на ядосания Бог. А Бог беше ядосан на Соломон.

Ние сме толкова слепи. Не можем да разпознаем Божието дело, отнемащо царството от непокорния и гордия, използващо неприятели, които да върнат Божиите хора в духовния им разум, слагащо спирачки на чувствеността и компромисите в служенията им, наказващо онези, които са оглушали за висшия призив на Бог в Христос за покаяние и святост.

Може да познавате някой праведен Божи служител, който е под голямо гонение и да сте убедени, че Сатана е зад цялата работа. Този човек не търси прожекторите. Той е затворен с Бог и посланието му доказва това. Той е напълно посветен на Христос и живее смирен, неопетнен живот пред света. Чувате гласът му да призовава към покаяние. Той с любов представя изискванията на Евангелието и разбърква гнездото на врага. Сатана го преследва физически, в мислите му и с всяко оръжие в арсенала си. Пресата го разпъва на кръст, проповедите му се осмиват и подиграват. Но този човек знае, че е чист в Божиите очи; и вие го знаете. Той се нуждае от нашите молитви и помощ. Господ ще го заведе до по-високо място.

Но ето ви друг Божи човек подложен на жесток огън и преследване. Пресата се подиграва с него. Разточителният му начин на живот е показан пред очите на целия свят. Прилича на конспирация, която цели да го свали от власт и да сложи край на служението му. Един враг пада – друг се издига. Той е обвиняван, клеветен и цитиран погрешно. Така че човека се втурва да търси съчувствие и любов. Приятелските аплаузи го крепят за известно време. Все пак, дълбоко в сърцето си той подозира, че Бог стои зад цялата работа. Този човек е пропуснал нещо някъде. Станал е твърде зает, твърде известен, твърде егоистичен, за да отговори на височайшия призив на Бог да отиде по-дълбоко в Христос. И всички наистина проникателни победители могат да го почувстват. Те знаят, че Бог се опитва да го върне към духовните му корени.

Ако мен ме притесняваха безбожни врагове, бих се опитал да разбера кой ги праща – Бог или Сатана? И ако има грях в живота ми, аз знам откъде идват тези грехове! Не трябва да изпращам писма, в които искам пари, за да се боря с дявола. Да не съм посмял да кажа на хората, че дявола ми е ядосан, ако през цялото време Бог ми е бил ядосан.

2. Още една стъпка надолу – загубата на присъствието на Възлюбения.

Чуйте този жалък плач: „Отворих на възлюбения си; Но възлюбеният ми беше се оттеглил, отишъл бе. Извиках: Душата ми отслабваше когато ми говореше! Потърсих го, но не го намерих; Повиках го, но не ми отговори.” (Песен на песните 5:6)

Дожалява ви за този човек, защото той все още изпитва глад за близостта, която познаваше преди, но не е готов да плати цената, за да бъде възстановен. От една страна той все още си играе с малките лисичета, все още е похотлив, но от друга страна иска да продължи да се наслаждава на присъствието на Възлюбения. Препъващ се излиза от царския си бордей, опиянен от забраненото вино на похотта и отива да търси Възлюбения. „Дали си е отишъл? Ако видите възлюбения ми, кажете му, че сърцето ми е разбито по него...” Но същината я няма. Вече е само сянка, спомен от другата страна на прозореца, зад рамката.

Възлюбеният няма да бъде в интимни взаимоотношения с неверен любовник. Нищо чудно, че Соломон изгуби от поглед Възлюбения. Нищо чудно, че Господ не му отговори, когато той Го повика. Нищо чудно, че самота и отчаяние го обзеха. Беше загубен в похотта си! Чрез сълзи от скръб и ужасни предчувствия, Соломон беше завличан в греха си отново и отново. Беше разкъсван между две любви. Беше така: отдаваше се на желанията си – окайваше се, отдаваше се на желанията си – съжеляваше, отдаваше се на желанията си – гладуваше за Бог, отдаваше се на желанията си – молеше се. Но винаги побеждаваше плътта.

Виждам християни, които са пропуснали висшия призив на Бог в Христос заради похот и грях и те неизбежно съжеляват. Божията радост ги е напуснала. Преди са говорили смело – сега задават въпроси. Говорят за духовния си глад, за нуждата си да познават по-добре Христос, но това е повече сянка, отколкото същност. Можеш да видиш този замислен поглед, който казва: „Да, аз наистина Го обичам, нуждая се от Него, но просто не мога да счупя това нещо, което ме държи!“ Те не могат да ви погледнат в очите.

Не мога да се сетя за нещо по-лошо на тази земя, от това да загубиш усещането за Христовото присъствие. Обръщаме се назад към тази толкова тъжна картина на Соломон и се чудим как такъв благословен и надарен човек можа да размени доброто си име, мястото си в историята, царството си и мястото си в Бог за правото да се отдава на неконтролируемите си страсти.

Това ли е същият човек, който веднъж застана пред Израел и поучаваше: „Господи, Боже на Израел, няма подобен на Тебе, Който пазиш завета и милостта към слугите Си, които ходят пред Тебе с цялото си сърце...който затваря небесата за хората когато ти съгрешат... и когато някой признае греха на сърцето си и извика към Господ... Той ще му прости... ако човек съгреша и Бог му се разгневи... ако той се обърне с цялата си душа и с цялото си сърце... Бог ще чуе и ще му прости... и Бог никога няма да го изостави, но ще отсъди делото на слугата си.“ (3 Царе 8)

Какъв мощен проповедник беше Соломон преди! Каква чудесна светлина обливаше сърцето му. Но той пропусна висшия призив. Той избра да не преследва сърцето на Възлюбения си, за да може да преследва удоволствията. В последните си дни той предупреди младите: „И помни Създателя си в дните на младостта си, Преди да дойдат дните на злото, И стигнат годините, когато ще речеш: Нямам наслада от тях“ (Еклисиаст 12:1)

3. В заключение – на Соломон не му остана нищо друго освен празни мечти

Обърнал се от небесното видение, той бе погълнат от земно. Соломон се превърна в строител, прекарващ по-голямата част от времето си с архитекти и предприемачи. За плътския ум, той беше човек с голямо видение и дръзновение – смел дух, вършещ големи дела. Проектите му бяха умопомрачителни. Човекът, който нямаше време да „излезе“ с Възлюбения си, намери време за: „Направих си големи работи“ (Еклисиаст 2:4)

Соломон беше обзет от страстта да построи величествени сгради, басейни, лозя, паркове и градини. Той построи най-големия храм в света. Той прекара 13 години строящ великолепен палат за себе си. Той проектира абсолютно невероятна вила в горите на Ливан. Той построи съдебна палата, крепости, каменни градове, градове за колесниците си, както и нови градове в отдалечени региони. На шест мили източно от Ерусалим, в Аин Карим, той проектира и насади великолепни паркове и овощни градини. Построи резервоари, кладенци и водопроводи, които да напояват Ерусалим и многото му разсадници.

Царят стана скотовъд, развъждаше огромни стада говеда, овце, волове и екзотични коне. Той имаше 1400 колесници и 12000 конници. Йосиф Флавий казва, че водачите на колесниците му са имали дълга, развята коса, наръсена със златен прах и са носили туники от Тирски пурпур.

Соломон построи флот. Той се къпеше в злато, слонова кост, скъпи дрехи, дърво, подправки, пауни и екзотични животни. Построи си огромен трон слонова кост, покрита със злато. Чашите от които пиеше бяха златни. Имаше такова изобилие, че никой не правеше опис. Той подаряваше бижута на гостите и съпругите си. Правеше огромни банкети, на които свиреха собствените му хорове и оркестри. Забавляваше гостите си с музика, вино и танци.

Царицата на Шева остана без дъх когато видя царската процесия на Соломон в цялото й великолепие. Златните му колесници, огромния му контингент от бодигардове, кавалеристи и прислужници – каква гледка само докато те се приближаваха до един от соломоновите „райове“.

Но онова, което царицата на Шева не знаеше, е че Соломон щеше да стане най-самотния, най-разочарования човек в царството. Просто щеше да се движи по инерция до края. Всяка нова сграда, всяка нова придобивка, го оставяха все по-разбит отвътре и все по-разочарован. Успехът му сферата на материалното го направи самоуверен, непоколебим човек. Той беше толкова насърчен от видимия си успех и притежания, че не обърна внимание на духовния си упадък. Той се почувства самоуверен и доволен от себе си, когато обиколи империята си и не видя нужда да се подложи на изпит. Влиянието и владенията му го насърчиха да начертае собствения си път, да не слуша съвети, и да следва мечтите си.

Когато видимите неща са привлекателни и са център на вниманието, сърцето охлажда. Соломон се върна към греха и се превърна в роб на видимото. Той за кратко се наслаждаваше на проектите си. можа да каже: „Сърцето ми се радваше във всичките ми

трудове” (Еклисиаст 2:10). Но не след дълго го чуваме да казва: „Тогава разгледах всичките дела, Които бяха извършили ръцете ми, И трудът, в който бях се трудил; И, ето, всичко беше суета и гонене на вятър, И нямаше полза под слънцето... За това, намразих живота... направих сърцето си да се отчае” (Еклисиаст 1:11-20)

Колко тъжно! Той беше почитан като човек на видението и действието. Но тълпите знаеха много малко за това колко угрижен човек беше той. Разгледа всичките си проекти и му се сгади! Всъщност той каза: „Каква загуба! Какво ми донесоха всички тези материални неща? Те не ме направиха щастлив!”

Бил съм в подобно положение в по-малък вариант. Познавам това прималяване, това чувство на безсилие. Планирах, проектирах и строих – прекарвайки седмици в строителни проекти, висящ над строителни планове, казвайки си, че правя всичко това „за Божията слава”. Строях за Исус или поне така казвах на другите. Но нищо от това не ме направи щастлив, а по-скоро ме депресираща накрая. Мислех си: „Толкова ми се гади от строежи, толкова съм уморен да събирам пари. Искан ми се някой да дойде и да поеме всичко.” Тогава, един ден, аз чух висшия призив на Бог да отида по-дълбоко в Христос. Едва тогава разбрах, че се занимавах с всички тези дейности понеже бях изгубил връзка с Възлюбения си.

Трябваше да оставя всичко. Не можех повече да си губя времето с такива празни мечти. Ранчото на мечтите ми трябваше да си тръгне. Библейското училище на моите мечти трябваше да си тръгне. Чух Бог да ме призовава силно и ясно: „Дейвид, вървиш в погрешната посока. Ела при мен. Нека се срещнем на планината. Ела в долината на кремове. Открий Розата на Шарон. Ела да ме прегърнеш и ще те задоволя с духовен живот, мир и радост.”

Погледнете всичко, което построи Соломон и ще видите, че той се опита да пресъздаде в материалното, онова, което загуби в духовното.

- Водопроводи и басейни, вместо жива вода.
- Зелени пасбища и прохладни води в Аин Карим, вместо зелените пасбища и прохладни води на Възлюбения от Псалм 23.
- Облицован в злато храм в Ерусалим, вместо духовен храм на Святия Дух.
- Собствено стадо на една дузина хълмове, вместо цялото Му стадо на хиляди хълмове.
- Хор от хора, вместо хор от ангели.
- Трон тук, вместо трон там.
- Соломоновите колесници, вместо Господните колесници.
- Дворец тук, вместо имение там.
- Постлани със злато улици в Ерусалим, вместо постлани със злато улици в Новия Ерусалим.

Не е ли очевидно, че Соломон се опита да построи със собствените си ръце онова, което изгуби в сърцето си? Мислите ли, че човек, който преследва Господ Исус Христос има време за губене със земни мечти? Божият човек трябва да е седнал в небесни места в Христос Исус, прекарващ цялото си време слушайки Божиите планове, разговарящ с Всемогъщия, така че да може слезе и да построи духовен дом!

Защо толкова много честни Божии хора са затънали в толкова много проекти, масивни строителни програми и отнемащи времето мечти? С това не искам да кажа, че всички строителни проекти са суета. Не се съмнявам, че много Божии служители са наистина заинтересовани да строят само за славата на Господ. Бог има своите строители и новатори – това са хората, които строят само при нужда. Те заслужават кураж и подкрепа.

От друга страна, у мен няма съмнение, че многото религиозни строежи и планирания днес е резултат на това, че някои Божии хора са пропуснали височайшия призив. Те са пропуснали духовното, така че са се обърнали към материалното. Строят с ръцете си, защото са спрели да преследват Христос. И най-заетият човек, прави най-големите планове – „Колкото повече показност, толкова по-малко дълбочина”.

Това не се отнася само за проповедниците. Хората от столовете са се запътили в същата посока. Защо християните са толкова очаровани от къщи, земи и просперитет? Защо е това гонене на лукс, спокойствие и удоволствия? Това е така, защото висшия призив на Бог е бил отхвърлен. Егото контролира всичко. Сигурността и удоволствията са заели мястото на Божието време.

Заклучение: Павел беше човека, който спечели Христос!

„А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа за придобия” (Филипийци 3:8)

Както и Соломон, така и Павел беше посетен на два пъти от Всемогъщия – веднъж на път за Дамаск, а след това в къщата на Юда в Дамаск, където той прие Святия Дух. Павел можеше да продължи по инерцията на тези две първоначални посещения и да пътува разказвайки свръхестественото си свидетелство. Колко вълнуващо би било това. Но Павел чу, че Бог го призоваваше към нещо по-високо. Той чу същия призив, който чу и Соломон – Възлюбения казваше: „Излез. Ела в градината Ми и се научи от Мен.”

Павел изтича след Възлюбения до Арабия. Той беше ядосан - според всички евангелски стандарти – да получи незабавно приемане и признание. Душите умираха, той беше помазан. Защо да не излезем бързо из побелелите житни поля? Вместо това, той се изолира, оставяйки всички религиозни задължения назад. Забравяйки всичко, той вече се състезаваше за наградата. Христос беше всичко! За Павел Арабия беше зелените пасбища, долината на кремове, банкетен салон на любовта, пиршество от жив хляб – където Розата на Шарон може да бъде видяна – изцяло разцъфнала, в цялата Си слава и величие.

Благодаря на Бог, че има раздвижване сред Божия народ. Висшият Му призив е чул от мнозина гладни Господни слуги. Виждам как много сърца искат спешно да се затворят с Бог, да отидат по-далеч, по-дълбоко в Христос. Недоволството води мнозина до края на собствените им сили. Чувам го навсякъде където ходя: „Трябва да има нещо повече! Искам да видя Исус! Искам да изляза навън и да Го видя. Искам свежо откровение от Него. Гладен съм за пълнотата Му. Гади ми се от плиткостта, заетостта, скоростта, праха в очите. Искам да видя Исус!”

Времето лети – висшият призив скоро няма да бъде чуто. Ще „прималееете ли и... излезете при него?“ Не искам да стоя пред съдилището на Христос и да Го чуя да ми казва: „Аз те призовах, но ти отказа.“ Да бъда съден за равнодушие, за лекомислие, за апатия – какъв ужас!

Христос трябва да бъде Господ на всичко, или не може да бъде Господ въобще!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Man Who Missed Christ](#) / [Човекът, който пропусна Христос](#)